

af et selvstændigt Slot og en selvstændig Rigsdagsbygning, for at Rigsdagen overfor dette store og vigtige Spørgsmaal kunde staa saa at sige fuldt rustet med de Dokumenter, der skulle til for at danne sig en selvstændig Mening og træffe sit Valg, erkender jeg ogsaa, at den ærede Trafikminister kunde ikke gøre det efter Ordlyden af Loven af 15. November 1903. Jeg forstaaer denne Lov i alt væsentligt paa samme Maade som Ministeren.

Hvad mener jeg da — kunde man maaske spørge mig —, at der burde være gjort i dette Tilfælde? Jeg mener, at det havde været rigtigere og heldigere, om Trafikministeren — naar det under Sagens Behandling i Kommissionen viste sig saa tydeligt, at Tanken om et selvstændigt Slot og en selvstændig Rigsdagsbygning brød sig saa stærk Vej hos de sagkyndige, hos Rigsdagens to Repræsentanter og ogsaa hos forskellige andre — ikke havde sagt: Denne Sag skal for enhver Pris løses nu. Selv om der ikke i Kommissionen kan tilvejebringes noget som helst, der ligner Enighed om noget af de foreliggende Projekter, og selv om det her forelagte Projekt fordømmes af det overvejende Flertal af de sagkyndige, og selv om Rigsdagens Formænd ere uenige med Ministeren, saa skal dette Projekt fremmes, vi maa have en Ende paa denne Sag. Saaledes har den ærede Trafikminister ræsonneret, men dette forekommer mig ikke rigtigt. Jeg vilde have ment, at det havde været heldigere, om man havde sagt: Da der under Kommissionens Arbejde har udviklet sig saa forskellige Meninger, og da det synes, at en saa stor og vigtig Del af Kommissionen har fjernet sig fra det Grundlag, som man havde tænkt sig ved Loven af 1903, lade vi hele Sagen gaa tilbage til Rigsdagen. Saa ender Kommissionen med en Indstilling, som begrundes, at den ikke har kunnet naa en endelig Løsning paa det foreliggende Grundlag, og henstiller til Rigsdagen at fremkomme med et nyt Grundlag. Naar, det er en rent individuel Mening fra min Side, at dette havde været heldigere, men jeg tror, man under denne Sags fortsatte Behandling vil komme til at sande, at der vilde have været sparet baade lang Tid, meget Arbejde og mange Bryderier, hvis man var gaaet den Vej.

Nu er man imidlertid ikke gaaet den Vej, nu foreligger Thorvald Jørgensens Projekt her, og Spørgsmaalet er da, hvad er der nu at gøre? Jeg har allerede sagt, at jeg kan ikke tilraade, at vi godkender

dette Forslag. Det glædede mig at høre — og jeg anser det da for øvrigt for en Selvfølge —, at det er Meningen at henvisse dette Forslag til et Udvalg, og jeg mener, at det da maa være dette Udvalgs Opgave at søge at bane Vej for en Løsning af en anden Art end den nu foreslaaede. Det blev sagt af det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Anders Nielsen), at man havde ikke Lov til — saadan forstod jeg unægtelig hans Ord —, at det ikke var berettiget at opponere imod dette Forslag, naar man ikke kunde paapege et andet af de ligeledes foreliggende Forslag og sige: Dette skulle vi tage. Er det ikke rigtigt? (Afbrydelse af Anders Nielsen.) Jeg kan ikke høre, hvad det ærede Medlem siger, men saaledes har jeg altsaa forstaaet det ærede Medlem. Men jeg maa protestere imod denne Mening fra det ærede Medlems Side. Thi Loven af 15. November 1903 var ganske vist bindende for Trafikministeren i hans Optræden overfor Kommissionen med Hensyn til, hvad der skulde lægges til Grund for de Planer, der skulde udarbejdes, det indrømmer jeg. Men Lovgivningsmagten behøver ikke at være bunden af en saadan tidligere Afgørelse, og vi behøve heller aldeles ikke at udsætte os for, at nogen med Rette skal kunne skyldes os for at være Vendekaaber, at være Folk, der have et Sind i Dag og et andet i Morgen, fordi vi nu sige: Efter at vi virkelig have set, hvorledes denne Sag kan tænkes løst paa Grundlag af den Beslutning, vi vedtog i 1903, sige vi nu: Den Gang stode vi, som jo ikke ere Arkitekter og ikke ere særlig sagkyndige, noget famlende og usikre overfor denne Opgave, vi være os ikke fuldt bevidste, hvorledes Tingene vilde komme til at se ud, udført i Enkeltheder, men vi mene, at vi ikke behøve at afskære os fra at tage Hensyn til Opfattelser, som have brudt sig Vej under Kommissionens Behandling og ogsaa have brudt sig Vej hos mange af os, efter at vi have faaet Lejlighed til at se Planerne endelig udformede. Man skal nemlig aldrig skamme sig for at erkende, at man har taget fejl, aldrig skamme sig for at gøre en forkert Beslutning om igen, meget mere for blot for Konsekvensens Skyld at fremføre i noget, som mange erkende ikke er rigtigt, og som mange flere i deres stille Sind have stærk Tvivl om, omend de ikke ville give denne Tvivl tydeligt og aabent Udtryk.

Nu hører jeg — det maa jeg sige for at undgaa Misforstaaelser — ikke til dem,